

Kapitola 9

Celou mě obklopovalo cosi měkkého, jemného a hebkého... něco úžasného. Přetočila jsem se a ucítila na kůži dotek hedvábí.

Hedvábí.

V hedvábí jsem ještě nikdy nespala.

Otevřela jsem oči. Hlava mě bolela jako střep. Byla jsem celá rozpálená a zpcená. Sotva jsem dokázala popadnout dech. Už dlouho jsem se takhle necítila. Takhle slabě, takhle nemocně.

Hlavu jako bych měla ze železa, tak mi připadala těžká. Přesto jsem se nějak přinutila zvednout.

Ležela jsem v posteli třikrát větší než té, v níž jsem spávala doma. Povlečení bylo z černého hedvábí a prostěradlo z vínového sametu. Tmu v pokoji prozařovala jen tlumená světla několika zaprášených luceren, které nikdo zjevně nepoužil už celé věky. Okolo stály přepychové, avšak nesourodé kusy nábytku. Vybavení ložnice bylo zastaralé, poskládané z mnoha různých stylů mnoha různých epoch, přičemž žádný nemohl pocházet z posledních padesáti let.

Promnula jsem si oči. Události předešlé noci mi připadaly jako sen.

Jenže se mi to nezdálo. Všechno se to stalo a já se ocitla tady.

U Valea doma.

Ležela jsem v bezvědomí v upříím doupěti.

Sáhla jsem si na hrdlo, jen abych se ujistila, že...

„Přísahám, že jsem z tebe nepil.“

Valeův hluboký hlas sršel pobavením.

Až příliš rychle jsem se otočila. Ihned se mi zatočila hlava a vzápětí jsem musela polknout zvratky.

Vale stál ve dveřích. Sepjal ruce za zády a pomalu zamířil ke mně. Vypadal daleko upraveněji. Monstrum z předešlé noci opět nahradil muž, jehož jsem znala. Po jeho oslnivých křídlech nebylo ani stopy.

„Ten obvaz máš ode mě,“ upozornil mě, „ale zranění pod ním ne.“

Jakmile jsem se dotkla ramene, sykla jsem bolestí. Pod obvazem se musela skrývat rána, kterou jsem si do té doby neuvědomila jen proto, jak moc se mi motala hlava.

„Bodl tě,“ oznámil mi Vale věcně. „Byla to nehoda, když padal k zemi. Ty krysy se ani neuměly pořádně ohánět zbraní.“

Mluvil o nich s takovým odporem.

Vzpomněla jsem si, jak je pozabíjel. Na tvář toho, který mě držel, ležící těsně vedle té mé. Znovu se mi zvedl žaludek.

„Tys je zabil.“

„Zachránil jsem tě.“

Pravda. Za to jsem byla vděčná. Jenže zároveň jsem si vybavovala, jak Filip vzpínal ruku ke svému příteli...

Vale mi četl v očích.

„Co?“ zavrčel. „Myslíš, že jsem je měl nechat žít?“

Stiskla jsem rty.

... Ne. Nehodlala jsem za ně prosit o milost. Spíš mě rozrušovalo, že jsem byla tak zesláblá, že jsem si s nimi nedokázala poradit sama.